

magyar Demokrata

MAGYAR MOL

NEMZETI ÉRDEKEK A NEMZETI
MULTIRA HANGOLVA

EZ IS ZÖLD MEGOLDÁS

NEM CSÖKKEN A MAGYARORSZÁGI
ERDŐTERÜLET

MENETELÉS A CSILLAGÖSVÉNYEN

NEMZETPOLITIKAI JELENTŐSÉGŰ SZÉKELY
FUTBALLCSODA

ASZÓDI

ATILLA:

Végképp
zátonyra futott
az európai
zöldek szinte
vallássá lett
energiapolitikája

Ha egy reaktor jól érzi magát

SZEMBEN A WOKE-KAL

Már látszanak a lázadás csírái

Nem minden esetben van szükség állami önkényre ahhoz, hogy elnyomjanak bizonyos véleményeket, ezt a közvélemény is meg tudja tenni – jellemezte a nyugati közéleti állapotokat Ed West brit író, újságíró, akivel konzervatívizmusról, rasszizmusról, a brit társadalomban tapasztalható változásokról és elnyomásról beszélgettünk.

SZÖVEG SOMORJAI VIKTÓRIA

– Mit jelent önnek a konzervatívizmus?

– A Burke-féle mérsékelt konzervatívizmus áll hozzám a legközelebb. A jelenlegi baloldallal – hívjuk bárminek is ezt az újfajta, woke hitrendszert – szemben én az emberi természetben, az ember korlátaiban hiszek és abban, hogy mindannyian esendők vagyunk. Hiszek a pártatlan intézményekben, a mikroközösségekben. Persze minden forradalomnak voltak jó oldalai, ez alól pedig a francia forradalom vagy a hatvanas évek társadalmi mozgalma sem volt kivétel. Alapvetően nincs gond a megleggyökkel, és nem akarnám azt sem, hogy a nők jogait ismét korlátozzák. Ám a hatvanas évek forradalmi filozófiája nagyban utópikus elképzeléseken alapult, amelyek az emberi természet tagadására épültek.

– Hogyan írná le a woke világfelfogást?

– Nincs pontosan körülírt definíciója, de sokban hasonlít a kilencvenes években született politikai korrektséghez, olyan értelemben legalábbis, hogy azt állítják, nem szól másról, mint elfogadásról, hogy legyünk kedvesek a többi emberhez, első sorban a különféle kisebbségek tagjaihoz. Amivel semmi probléma nem lenne; én sem szeretek ok nélkül goromba lenni. De a woke-izmusnak van egy határozott mögöttes célja, mégpedig az emberi természet tagadása. Azt akarják velünk elhitetni, hogy az egyes személyek közti különbségek – legyen szó különböző bőrszínű vagy nemű emberekről – minden esetben valamiféle társadalmi elnyomás eredményeként alakulnak ki, az egyes csoportok közötti különbségeket pedig rendszerszintű okokkal lehet magyarázni. Filozófiai szempontból ez sokban hasonlít a második világháborús antiszemitizmusra: amikor nem tudták megfejtetni, miért olyan sikeresek a zsidó emberek az üzleti életben, akkor arra

jutottak, hogy a válasz csak valamiféle, a háttérben működő titokzatos erő lehet. Ma az amerikai radikálisok – egészen a kormányzati szintig – pontosan ugyanilyen gondolkodással próbálják megmagyarázni az egyes csoportok által elért eredményekben tapasztalható különbségeket. De párhuzamot vonhatunk a kommunizmussal is, amikor nem csupán a személyek, de a különböző csoportok közti egyenlőséget is célul tűzik ki. A woke-izmus törekvései pontosan ugyanennyire megvalósíthatatlanok, ezért elkerülhetetlenül ugyanúgy bukásra van ítélve, mint a kommunizmus.

– Londonban, ahol él, milyen következményeit látja a woke törekvéseknek?

– Először is a bűnözést kell említenem. A woke-izmus szerint minden, ami a bűnözéssel kapcsolatos, a rendőrök által megölt emberektől kezdve az elmarasztaló ítéletekig, valamilyen módon kötődik a rasszizmushoz. Ez egészen egyszerűen nem igaz. Sokkal tisztább képet kapunk akkor, ha különböző típusú adatokat vetünk össze, bár még abban az esetben is lehet valótlan sugallni. A BBC például nemrég egy grafikonon mutatta be, hogy az Egyesült Államokban a különböző bőrszínű emberek milyen arányban kerülnek börtönbe, illetve lesznek rendőrségi lövöldözés áldozatai. Csakhogy a grafikonon nem szerepelték az ázsiai amerikaiakat, amire az egyetlen magyarázat csak az lehet, hogy az ő csoportjaikon belül a számok sokkal jobbák, mint a fehér amerikaiak esetében, ami pedig egyszerűen abból következik, hogy ők már eleve kevesebb bűncselekményt követnek el. Ez azonban nem illeszkedik a narratívába. 2020-ban, amikor az amerikai BLM-tüntetések miatt elszabadult a pokol, még itt, London nyugodt városrészeiben is BLM-zászlókat raktak ki az ablakokba, és a gyerekek olyanokat írtak a falakra, hogy „elég a rendszerszintű rasszizmusból!”. Mindeközben mind az Egyesült Államok-

ban, mind Nagy-Britanniában számtalan olyan csoport van, amelynek tagjai sokkal jobban teljesítenek, mint az átlagos fehér ember. Legalább egy tucat etnikai csoport létezik, amelyekben belül magasabb iskolai végzettséget vagy éppen alacsonyabb bűnözési rátát látunk. Így tehát nehéz megmagyarázni, mégis miféle rendszerszintű rasszizmusról beszélünk. Ez azonban tabutéma. Mindeközben a kormányzat az egyenlő jogok helyett az egyenlő eredményekért küzd, így – ahogy az Egyesült Államokban a BLM-tüntetések után – ezzel a kifejezett céllal alakítják a bűnüldöző szervek munkáját is: ha túl sok fekete bőrű férfit tartóztatnak le utcai igazoltatások után, akkor a letartóztatások elkerülése érdekében csökkentik az igazoltatások számát, így azonban elkerülhetetlenül növekszik a bűnözési ráta. Másodsorban a brit szülők egyértelműen látják, milyen hatással van a woke-izmus az oktatásra. A munkaszabályozási fehérek körében már eleve van egyfajta oktatásellenesség – ők jellemzően alig várják, hogy befejezhessék a tanulmányaikat és elkezdhessenek dolgozni –, úgyhogy az oktatási kilátásaik sokkal rosszabbak, mint az indiai, kínai vagy nigériai származású brit lakosokéi, jobbak azonban a fekete-karibi származásúakénál, amit azzal próbálnak kiegyenlíteni, hogy ez utóbbiak közül kevesebbet csapnak ki az iskolákból. Londonban jártam egy állami középiskolába, ami minden bizonnyal komoly hatással volt az ottan felnőttkori világnézetemre, hiszen képzelenség az emberi jószágban hinni, amikor tizenéves fiúkkal vagy összezárva nap mint nap. Manapság azért csapnak ki fekete fiúkat az iskolákból, mert vannak köztük, akik nagyon erőszakosak és nagyon veszélyesek. A teljes intézményt tönkretelheti, ha ezeket nem lehet eltávolítani. Az egyenlő eredményekre való utópikus törekvésnek tehát igen komoly hatása van mindenre, ami a világot élhetővé teszi, holott az embernek gyakran

ED WEST brit író, újságíró és blogger, korábban a The Catholic Herald vezető szerkesztője, illetve a The Daily Telegraph és a The Spectator állandó szerzője. 2013-ban megjelent, The Diversity Illusion című könyvében a tömeges migrációnak a brit társadalomra gyakorolt hatásait vizsgálta, és felkerült a The Sunday Times Az év politikai kötetei listájára. Legutóbbi könyvében, a Tory Boy: Memoirs of the Last Conservative-ben saját gyermek- és fiatalkorának élményein keresztül elemzi a konzervatív lét és politikai aktivizmus velejáróit. Ed Westtel a Mathias Corvinus Collegium (MCC) által szervezett MCC Feszt után beszélgettünk.

nincs más kívánsága, csupán annyi, hogy biztonságban, az erőszak állandó veszélye nélkül léphessen ki az utcára.

– **A politikát milyen mértékben szövi át ez a felfogás?**

– A társadalom minden szegletében, így a törvényalkotásban is jelen van. Minden intézménynek, amihez az államnak köze van, ez pedig Nagy-Britanniában az intézmények hatalmas részét jelenti, konkrét lépé-

seket kell tennie az egyenlő eredmények eléréséért. Ez befolyásolja formálisan vagy informálisan, hogy kit léptetnek elő, kit vesznek fel bizonyos állásokra. Lassan egyfajta vallásos meggyőződésről beszélhetünk; mintha azt mondanánk, hogy mielőtt belépsz egy munkahelyre, meg kell vallanod a hitedet. Ez néhány évszázaddal ezelőtt még az anglikán egyházba vetett hitet jelentette, manapság a woke-izmust. Aki nem te-

szí meg, azt elhallgattatják; ahogy a kommunizmussal kapcsolatban befelé fordulást emlegettünk, most is hasonlókat láthatunk, amikor politikáról sokan inkább már csak otthon, a vacsoraasztal mellett beszélgetnek, zárt körben. Ennek borzalmas hatása van a tudományos életre is, ahol korábban azzal érték el a megvilágosodást, hogy kimondtak bizonyos dolgokat még akkor is, ha az adott pillanatban vitathatók voltak.

– Egy írásában azt állítja, hogy „**komoly stresszel jár, ha az embernek népszerűtlen véleménye van**”. Ahogy elmondta, a brit társadalom számtalan szegletében igen népszerűtlenek a konzervatív gondolatok. Ez az állapot meddig tartható fenn?

– Nem mindig van szükség állami önkényre ahhoz, hogy elnyomjanak bizonyos véleményeket, a közvélemény is meg tudja tenni. A hatvanas években még a legtöbb intézmény megosztott, sokszínű volt. A tudományos élet már akkor is inkább a baloldali felé húzott, a hadsereg például inkább jobbra, de mindenhol volt helye az ellentétes politikai véleményeknek. Nem létezett egyetlen olyan intézmény sem, ahol mindenki ugyanazt gondolta volna. Már nincs így. Ma már számtalan helyen ötven vagy száz baloldali véleményre jut egy konzervatív vagy egyáltalán bármiféle eltérő meggyőződés. Ez önmagában rendkívüli módon elnyomó, önkényuralmi és igen, stresszes. Senki nem akar népszerűtlen lenni. Az emberi természethez hozzátartozik a valahová tartozás iránti vágy. Ebből következően viszont a konzervatív gondolatokat nemcsak azért lehet egyre kevésbé hallani, mert egyre kevesebben érzik őket magukénak, de azért is, mert akik egyetértenek velük, azok egyre kevésbé merik kimondani őket.

– **Korábban igazságként fogadtuk el, hogy nem baj, ha egy ember fiatalabb korában még liberális nézeteket vall, majd változik idővel, amikor benő a fejé-lágya. Ön azonban már ezzel kapcsolatban sem optimista.**

– Nagy-Britanniában a hetvenes évek után született generációk ahogy idősebbek lesznek, inkább hajlamosak jobbra szavazni, de nem feltétlenül válnak konzervatívabbá. A gyermekvállalás ilyen tekintetben sokat számít, hiszen amikor az emberből szülő válik, megváltozik az értékrendje; a liberalizmus az individuumba fókuszál, amit nehéz összeegyeztetni a gyermekneveléssel. A brit családok hanyatlása egyértelműen összefügg a baloldali-progresszív kultúrával. Ez az egyik oka annak, hogy a jobb- és baloldal között olyan komoly vita van azokkal a szabályozásokkal kapcsolatban, amelyek hatására megnőhet a gyermekvállalási kedv. A baloldal az ilyesmit még nacionalistának is bélyegzi. Mindenki tisztában van vele, hogy minél több a tradicionális család, annál jobban erősödik a jobboldal, és egyre inkább családközpon-túvá válik a kultúra. Az egyetlen fejlett ország, ahol ez ma valóban működik, Izrael, ahol még a kevésbé vallásos családokban is gyakori, hogy három-négy gyermek szüle-

tek. Nagy-Britanniában messze nem ez a helyzet, és ez minél tovább marad így, annál inkább tolódik el a kultúra a progresszív irányba. Persze ez nem tarthat örökké.

– **Ha nem tarthat örökké, akkor mi lehet a fordulópont? A konzervatív világnézet lenne a lázadás új formája?**

– A lázadás csirái már most is látszanak. Vannak fiatalok, akik a liberális szülők ellen azzal lázadnak, hogy tradicionális katolikus értékeket követnek. Ha megnézzük, mintha a bal- és jobboldal helyet cserélt volna. Akik az ötvenes-hatvanas években azzal hirdették morális felsőbbbségüket, hogy elítélték a rockzenét vagy az erotikusan túlfűtött táncmozdulatokat, ma minden bizonynyal a rasszizmus miatt esnének morális pánikba, és könyveket akarnának betiltani azzal az indokkal, hogy „sértők”. Manapság erkölcsi szempontból a legsokkolóbb, amit tehetsz, például ha nyíltan támogatsz Donald Trumpot, vagy kritikus megjegyzést teszel a BLM-mozgalomra. Ez ma ugyanúgy lázadónak számít, mint amikor az ötvenes években valaki más bőrszínű párt választott magának, vagy homoszexuális volt. Akkoriban ők voltak a társadalom kizsájtottjai.

– **Mely csoportok a woke-izmus legnagyobb vesztesei?**

– Nyugaton – és itt elsősorban Nyugat-Európára gondolok, bár Magyarország és Lengyelország is a Nyugat része, de mégis különböznek – a munkásosztálybeli fehér férfiak az egyértelmű vesztesek. És nem is látok sok reményt a változásra, legalábbis ami a mai „faji” normákat illeti. Már nagyon mélyen beerte magát ezekbe a társadalmakba az a gondolat, hogy a fehér bőri ember rossz. Ezt az üzenetet olyan végtelenül sokszor elismerték már, hogy nehéz elképzelni, mi hozhatna változást. Aki pedig ezekben a kérdésekben ellenvéleményt fogalmaz meg, azt rasszistának bélyegzik, ez pedig rendkívül rombolóan hat a lelki egészségre. A médiából folyamatosan azt halljuk, hogy a világot jó és rossz csoportokra oszthatjuk; a rossz csoportok közé tartoznak a fehérek, a férfiak, és kisebb mértékben a heteroszexuális emberek. A feketék csoportja jelenleg a leginkább érinthetetlen. Érdekes a nők mint csoport helyzete, mert ők hosszú időn át szintén a jók közé tartoztak, egészen addig, amíg néhányan nem kezdtek az ellen kampányolni, hogy a férfinak született transzneműek márpedig nem nők. Nagy-Britanniában ez az a csata, amit a progresszívek egyelőre elveszíteni látszanak. A közvélemény-kutatások azt mutatják, hogy az utóbbi két-három évben komoly ellenállás kezdődött az extrém transzgender-ideológiával szemben. Az emberek egy idő után képesek meglátni a

valóságot, és az már nem annyira tetszik nekik, ha például olyanok akarják használni a női mosdót, akik férfinak születtek. A hatvanas években voltak mainstream radikális ideológiák, de mellettük megtaláltuk a kisebb támogatást élvezőket is, például a pedofília elfogadtatására tett próbálkozásokat. Az ilyesmivel kapcsolatban a progresszívek szeretnek úgy tenni, mintha soha nem is létezett volna. Aztán megtörténik valami olyasmi, mint nemrég Nagy-Britanniában, amikor is egy bírósági ítéletet követően be kellett zárni az ország legnagyobb genderklinikáját, ahol évtizedeken át kezeltek gyermekeket. Megcsontkították őket. Jó néhányan közülük nem tudnak rendesen vizelni, sokuknak egész életüket fizikai fájdalmak közepette kell leélniük – tönkretették őket, tönkretették az életüket, és minderről a külvilág semmit nem tudott, mert egyes aktivisták úgy döntöttek, hogy erről nem lehet beszélni. Ez az úgy nagyon megrázta a briteket. Láthatóan valami borzasztóan sokkolónak és felháborítóan kell ugyanis történnie ahhoz, hogy a progresszív terjeszkedésnek megálljt parancsoljon a társadalom.

– **Volt még bármi ehhez hasonló Nagy-Britanniában az utóbbi időben?**

– Ugyanilyen megrázó volt az, amikor nyilvánosságra került, hogyan működnek az úgynevezett grooming gangek [a fiatal lányokkal szexuális kapcsolat és/vagy kizsákmányolás céljából kapcsolatot létesítő bandák – a szerk.]. A pontos számot nem is tudni, de úgy saccolják, öt- és tízezer közé tehető azoknak a fiatal lányoknak a száma, akiket az ilyen bandák tagjai – többségükben pakisztáni származásúak – megerősztak. Ezekről tudomásuk volt a hatóságoknak, a rendőrségnek, a szociális munkásoknak, nemegyszer még segítettek is őket például fogamzásgátló tablettákkal, hogy a 13 éves kislány nyugodtan folytathasson szexuális kapcsolatot a huszonéves barátjával... aki persze nem a barátja, hanem egy ragadozó. A brit társadalomban emiatt most hatalmas a düh, ami egyre csak bugyog felfelé. Amikor az egyik legnagyobb ilyen ügyre fény derült – ebben az esetben nagyjából ezer kislányt erőszakoltak meg –, a hír még csak nem is szerepelt a BBC honlapjának kezdőoldalán. Kifejezetten keresni kellett, hogy rábukkanjak. Itt egyértelműen az elkövetők származása miatt nem akarták nagy dobra verni a hírt. Ilyen környezetben nagyon nehéz a társadalom tagjainak felemelnie a szavát, akár gyermekek megcsontkításáról, akár fiatal lányok ezreinek megerősztolásáról van szó, hatalmas ugyanis az attól való félelem, hogy valakit kirekesztőnek bélyegeznek. ■